

Masová kultura

Pojem masová kultura lze chápat jako jakýsi monopol na poli kultury, který se zejména během posledních dvou staletí vskutku intenzivně vpisuje do životů většiny světové populace. Největší boom zažila masová kultura v době industrializace. Bývá často považovaná za takzvanou nižší kulturu, ale to není až tak úplně pravda - masová kultura se s kulturou vyšší nevyklučuje, komerční obsah děl v masové kultuře rozhodně nebrání průniku děl z vyšší kultury. Naopak – masová kultura umožňuje lepší průnik děl z vyšší kultury napříč celým světem. Aby byla masová kultura opravdu masovou, jsou zde zapotřebí minimálně dva faktory – malý počet zdrojů (dnes hlavně televize, počítače, rádia, noviny, časopisy, knihy – leč je tisk ve srovnání s lety minulými těžce na ústupu) a široké nepřímé publikum, v této době snad už jen povětšinou se schopností přijímat veškeré informace, ať už podprůměrné, průměrné či nadprůměrné kvality, ať fiktivní či pravdivé, ať zajímavé či nudné). Publiku se dnes skoro neřekne jinak nežli konzumenti. Konzumní společnost, chcete – li. Konzumuje předem předžvýkané a vycenzurované, poupravené informace, které nepřináší celkem nic moc nového, spíše stále se opakující scénáře, ohraná klišé a předvídatelný děj. Už není potřeba fantazie, uměním se zabíjí čas, přitom by mělo předat nějaký smysl, estetický zážitek, evokovat v publiku nějaké pocity libosti. Masová kultura je produkována pro trh. Trh se řídí ekonomickými zákony. Masová kultura musí vydělávat, to znamená, že musí být přístupná co nejširšímu okruhu publika a být za všech okolností lehce stravitelná.

Pop music v jedenadvacátém století – globální brainwashing?

Pop music vznikla z rock'n'rollu zhruba v šedesátých letech minulého století. Jde o hudební žánr, který díky své jednoduchosti a posluchové nenáročnosti osloví masy posluchačů a skladby se dokonce již nahrávají za účelem co největšího komerčního úspěchu. Velký důraz je u takto nahranávaných skladeb (označovaných po vniknutí na vrchol hudebních žebříčků slovem hit) kladen na chytlavou melodii či alespoň refrén. Za krále popu je považován Michael Jackson, jehož album Thriller z roku 1982 zůstává stále nejprodávanějším albem i v současné době. Pop music prošlo již mnoho notoricky známých jmen – namátkou Kelly Family, Robbie Williams, Britney Spears, Christina Aguilera. Co je náplní pop music? Co sděluje světu? Čeho se bát?

Novodobé superhvězdy jako Rihanna, Lady Gaga, Beyoncé atd. mají obrovskou moc manipulovat s lidmi právě prostřednictvím pop music. Ať už jsou oblíbené či nenáviděné, jedno mají všechny tyto stars společné – jsou slyšet. Jakoukoliv nahrávku vypustí do světa, je slyšet. Navíc když k písni shlédneme i klip, v 99 procentech případů ženského popu jsou zpěvačky polonahé, smyslně se kroutí před kamerami a všemožně špulí všechny části těla, jen aby zakryly průměrnost jejich hlasu i písni samotné. Nikdo už neví, čím šokovat. Miley Cyrus změnila image a na svět nyní plazí jazyk a vystrkuje zadnici, Nicki Minaj taky nejspíš zapomněla ve svém šatníku nějaký šat na zakrytí jejích předností, Gaga se na koncertech a v klipech válí polonahá na podlaze v šílených tanečních kreacích. Jako by celebrity pop music, teď mluvím především o ženském pohlaví, už nevěděly jak více a více šokovat. Na dnešní posluchače kombinace nahoty, sexu, násilí a pocitu „mohu mít vše“ bohužel platí, proto hudební průmysl stále plive těmito věcmi zaplněné jak texty, tak i klipy. Velmi zajímavá je série deseti desetiminutových videí na youtube, kde se mluví o Illuminátech jakožto o spolku vyvolených, kteří řídí svět, a mají ve své moci i celý hudební průmysl. Ačkoliv je celé téma velice diskutabilní a přikryto rouchem mrazivého a tajemna, existuje nespočet důkazů, že umělci v pop music opakují slova

v textech (jako třeba Rain Man, let it rain, evil), jsou někým nebo něčím svázáni a upisují svou duši „dábloví“, lze spíše chápat jako jakéhosi velitele Illuminátů. Ačkoliv je tato teorie pro většinu populace velice přitažená za vlasy a vysmějí se jí, o důkazech nashromážděných v těchto desetiminutových spotech by se dalo mluvit jako o uvěřitelných, opravdu zajímavá je kauza s americkou hip-hop star DMX kterého ilumináti dle této teorie jednoduše „odklidili“ do vězení, jelikož už nechtěl dále zpívat o násilí a sexu, k zamyšlení je rozhodně i kauza s Michaelem Jacksonem a jeho záhadnou smrtí. Přinejmenším by se tato teorie mohla v nejbližších letech více rozšířit a jednoznačně se tak stane. Ať už je pravda kdekoliv, jedno je jisté. Směr, kterým se ubírá pop music, je více než smutný. Sem tam se ještě nemainstreamoví umělci najdou, respektive pokud si je posluchači sami vyhledají, díky internetu se stále dají vyhledat méně komerční umělci. To, co ale denně omílají rádia a hudební televizní kanály, svědčí o stále se snižující náročnosti většiny posluchačů a o stále větší optupělosti mas vůči všem informacím, které jim jsou servírovány.

Použitá literatura:

KLOSKOWSKA, Antonina. Masová kultura. Nakladatelství svoboda. Praha, 1967

ADORNO, W. Theodor. Schéma masové kultury. Oikymenh, Praha 2009

Použité internetové zdroje: www.ipop.cz

www.czechfreepress.cz – odsud čerpáno ze dvou článků